

Презентація на тему:

«Німеччина»

Виконали студенти 102

групи:

Романчук Василь

та

Лаврентович Олександр

*Прапор
Німеччини*

*Герб
Німеччини*

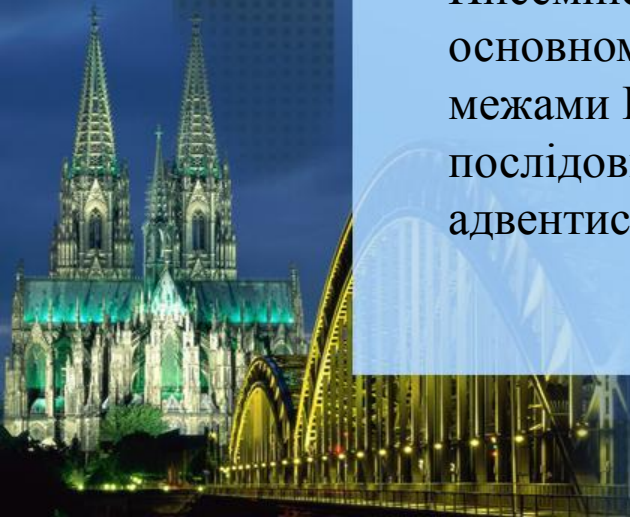

Німеччина на карті

Німці

- Німці, *дойче* (самоназва), народ, основне населення Німеччини. Загальна чисельність 86000 тис. осіб, в тому числі в Німеччині - 74600 тис. чоловік. Численні групи німців є в США (5400 тис. чол.), Канаді (1200 тис. чол.), Казахстані (958 тис. чол.), Російській Федерації (843 тис. чол.), Бразилії (710 тис. чол.) та інших країнах Європи і Латинської Америки, в Австралії і Південній Африці. Говорять на німецькій мові германської групи індоєвропейської сім'ї. Виділяють 2 групи німецьких діалектів: Нижньонімецький (Платт-дойч) і верхньонімецька. Деякі дослідники з останньої виділяють середньо-німецькі діалекти. На Платт-дойч є своя література. Писемність на основі латинського алфавіту. Віруючі - протестанти (в основному лютерани) і католики. Серед німців, які проживають за межами Німеччини, крім католиків і лютеран, досить численні послідовники інших напрямів протестантизму - баптисти, меноніти, адвентисти і т. д.

Етноси

- Основу німецького етносу склали стародавньо-німецькі племінні об'єднання франків, саксів, баварів, алеманнів і інші, що змішалися в перші століття нашої ери з романізованим кельтським населенням на південному заході і півдні Німеччини і з ретами в Альпах. Після розділу Франкської імперії (843) виділилося Східно-Франкське королівство з німецькомовних населенням. На початку X століття воно стало називатися Тевтонським; в німецькій формі самоназва - діутісце (пізніше дойч) відомо з середини X століття, що свідчить про складання німецької спільності. У X-XIV століттях німці заселили землі на схід від Ельби, частково асимілювавши місцеве населення. У ці століття йшов і процес переселення окремих груп німців на території сучасних Чехії, Польщі, Угорщини, Румунії та інших країн Європи. Подальша багатовікова політична роздробленість Німеччини гальмувала розвиток німців як єдиного народу.

Розвиток етносів

- Протягом декількох століть етнічна історія німців протікала дwoяко: тривав процес розвитку сформованих в ранньому середньовіччі народностей - баварської, саксонської, швабській, франкінської та ін. - і в той же час склалися загальні для всіх німців риси культури. На початку XVI століття процес консолідації проявився перш за все в створенні єдиної німецької літературної мови на основі саксонського (мейсенського) діалекту, але стався релігійний розкол німців на католиків і протестантів-лютеран, що зумовило деякі відмінності в побуті та культурі. Слабке економічне розвиток, спустошували німецькі землі війни викликали в XVIII-XIX ст. активну еміграцію німців в різні країни Америки та Європи. Тільки в другій половині XVIII століття прискорився процес розвитку німецького національної самосвідомості. У 1871 відбулося об'єднання Німеччини під егідою Пруссії. Об'єднання країни, проведення ряду реформ викликали швидкий розвиток промисловості, склався загально-німецький ринок. Концентрація населення в промислових центрах сприяла втрачання етнографічних особливостей. В кінці XIX століття сформувалася німецька нація, хоча культурно-побутове своєрідність населення окремих земель зберігалось. У процесі тривалого історичного розвитку склалися як загальні етнічні риси, так і етнографічні особливості окремих груп німців, які частково втрачаються в умовах високорозвиненого індустріального суспільства з абсолютно переважаючим міським населенням. У німців, які проживають в інших країнах, збереглися обласні самоназви - баварці, шваби, саксонці, франконці та ін.

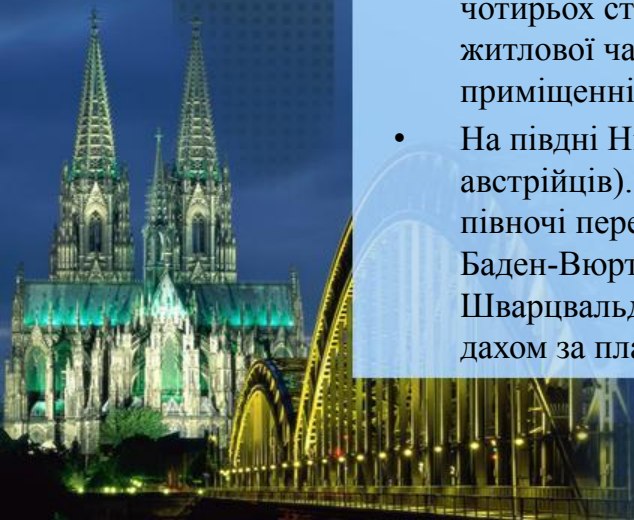

Культура

- З традиційної культури найкраще збереглися житло, деякі звичаї, обряди і фольклор. Для Німеччини була характерна каркасна будівельна техніка (фахверк), лише на півдні та місцями в колишніх слов'янських районах на сході - зрубна. В зберігаючих середньовічних колорит невеликих містах (наприклад, Кведлінбург, Вернигерод, Целле, Гослар та ін.) чимало фахверкових будинків. Будівлі в готичному стилі і каркасні будинки збереглися і в більших містах (Лейпциг, Штральзунд, Кельн, Кобленц, Любек і ін.). Серед традиційних сільських будівель виділяють 2 типи будинків:

Нижньонімецький будинок - одноповерхова прямокутна каркасна споруда з житловими і господарськими приміщеннями під одним дахом, двір-тік в середині, по його боках - стійла для худоби, у протилежній входу в будинок стіни - житлова частина з вогнищем і підвісним котлом. З кінця XIX століття планування нижньонімецького будинку зазнала суттєвих змін: вогнище замінений каміном, житлове приміщення розділене на кілька кімнат, господарські будівлі відділені від житлової частини. Середньонімецький будинок, каркасний, двоповерховий, в нижньому поверсі - житлова частина, в верхньому - підсобні приміщення, пізніше спальні. Будинок і двоповерхові господарські будівлі (стійла, сарай та ін.) охоплюють двір з трьох або чотирьох сторін. Будинок розділений на 3 частини, вхід збоку веде в теплі сіни, до задньої стіни житлової частини примикає корівник (під одним дахом). Крім відкритого вогнища в житловому приміщенні - піч.

- На півдні Німеччини (Верхня Баварія) переважає альпійський будинок (характерний і для австрійців). Локальні особливості простежуються в обробці меблів і побутових предметів: на півночі переважала різьблення, на півдні - розпис. На південному заході Німеччини (земля Баден-Вюртемберг) поширений перехідний між средненімецького і альпійським Шварцвальдський будинок, житлові та господарські приміщення які розташовані під одним дахом за планом середньо-німецького будинку.

Одяг

- Німецький традиційний одяг починає складатися з XVI-XVII ст. на основі середньовічних елементів одягу і міської моди; зберігається в деяких районах Німеччини (Шаумбург, Ліппе, Гессен, Шварцвальд, Верхня Баварія). Основні елементи жіночого одягу - корсаж або кофта, збористі спідниця (або кілька, як в Гессені, різної довжини з товстої вовняної тканини), фартух. Нерідко носили наплічну хустку. У Верхній Баварії в XIX - початку XX ст. замість спідниці і кофти носили плаття. Особливим розмаїттям відрізнялися головні убори - хустки, пов'язують різними способами, різної форми і розмірів чепчики та солом'яні капелюхи. У XIX столітті поширилися шкіряні черевики з пряжками, подекуди півчобітки. Місцями до XX століття носили дерев'яні черевики. Традиційний чоловічий костюм складався з сорочки, коротких (до колін) або довгих штанів, безрукавки (пізніше жилета), шийної хустки, черевиків або чобіт. У XIX-XX ст. широко поширився (включаючи і міста) так званий тірольський костюм - біла сорочка з відкладним коміром, короткі шкіряні штани на підтяжках, суконна червона безрукавка (жилет), широкий шкіряний пояс, панчохи до колін, туфлі, капелюх з вузькими полями і пером. Існує професійний традиційний одяг вівчарів, сажотрусів, гірників, гамбурзьких платників.

Їжа

- У їжі обласні відмінності в значній мірі обумовлені напрямком господарства. На півночі переважає картопля і різні страви з неї, житній хліб, на півдні - борошняні вироби (локшина, галушки і т. д.) та пшеничний хліб; молочні та м'ясні страви більше поширені у швабів і баварців, хоча сосиски і ковбаси вважаються загальнонімецькою їжею. Найбільш поширений напій - пиво. З безалкогольних напоїв віддають перевагу каві з вершками, чай, зельтерську воду. Святкова їжа - свиняча голова (або свинина) з квашеною тушкованою капустою, гусак, короп. Печуть багато кондитерських борошняних виробів (різні печива, пряники, торти), готують конфітюри.

Звичаї

- Частково збереглися у вигляді реліктів або розваг деякі календарні і сімейні обряди, головним чином у католиків. З Німеччини в XIX столітті поширився звичай прикраси ялинки на Новий рік чи Різдво. У січні-лютому влаштовують карнавали: широкою популярністю користується Кельнський карнавал. В усній народній творчості переважають шванки (короткі комічні розповіді), казки, саги, дуже популярні народні танці та пісні. Співу відводиться значна роль у вихованні підростаючого покоління. Продовжує розвиватися прикладне мистецтво (обробка дерева, металу, скла, плетіння, вишивка, гончарство). У німців, які проживають в інших країнах в сільській місцевості в інонаціональній оточенні, збереглися деякі побутові та культурні особливості, обряди і звичаї, а іноді і традиційне житло. Довше етнографічні особливості зберігалися у конфесійних груп, побут яких більш замкнутий. Німці, які оселилися в великих містах, швидше втрачали свою самобутність.

Дякуємо за увагу!